

Pelinjohtajan avustaja 1

Hyvä lukija,

Tämä on Felician tarina, ei sinun. Olet kuitenkin kokonaisuuden kannalta yhtä tärkeä osa peliä kuin Feliciakin.

Tässä hahmopelissä on vain yksi hahmo, eikä se ole sinun. Pelissä on kuitenkin pelinjohtajan lisäksi kolme pelinjohtajan avustajaa, jotka vastaavat skenaarion monista sivuhenkilöistä, ja sinä olet yksi avustajista.

Liitteenä ovat sivuhenkilöt, joita pelaat skenaarion eri kohtauksissa. On tärkeää, että tutkit niitä tarkasti etukäteen, sillä sinulla ei ole aikaa lukea kuvauksia skenaarion aikana – se aiheuttaisi peliin sopimattomia taukoja.

Lukiessasi hahmoistasi sinulle voi tulla tunne, ettei kaikki tieto voi olla merkityksellistä. Ole kuitenkin kärsivällinen, sillä palat asettuvat paikoilleen kokonaisuudeksi. Pelinjohtaja tulee selittämään sinulle skenaarion muodon ja kontekstin, johon hahmot kuuluvat. Juuri nyt on tärkeintä, että tiedät pelaavasi skenaariossa kahta sivuhenkilöä, jotka elävät seikkailumaailmassa nimeltä Mötin maa. Felicia, nainen josta skenaario kertoo, on kotoisin todellisesta maailmasta ja kohtaa pelaamasi sivuhenkilöt matkallaan seikkailumaailman halki.

Sinulla on kaksi hahmoa Felician tarinassa. Toinen niistä on kohtalotar Sylfe. Hän on yksi kolmesta näkijästä, jotka ennustavat Felician vaihteita. Sylfen tehtävä on myös huolehtia, että toinen sivuhenkilösi ilmestyy mukaan tarinaan.

Toinen hahmosi on katulapsi Roponen. Hän on Felician apu ja tuki, joka pitää silmällä Felician selustaa silloin, kun kaikki muut pettävät.

Kertomuksen edetessä vaihdat hahmosta toiseen.

Lue hahmosi lävitse ja jätä ne sitten hetkeksi syrjään. Odota pari päivää ja lue kuvaukset uudelleen pari tuntia ennen skenaarion pelaamista. Tämän jälkeen sinulle pitäisi olla selvää, mitkä osat ovat vaikeita, mitkä helppoja muistaa. Kirjoita omia tukisanalistoja, joiden lähtökohtana voit käyttää listoja, joihin olen tiivistänyt hahmojen sisällön. Voit keksiä tapoja, jotka ovat kullekin hahmolle ominaisia ja helpottavat näiden erottamista toisistaan. Hahmon silmäluomi voi esimerkiksi nykiä hermostuneesti tai hän voi hyppiä jatkuvasti yhdellä jalalla. Voit myös ottaa mukaasi rekvisiitaa, esimerkiksi shaalin tai lakin, joka konkretisoi siirtymistäsi hahmosta toiseen.

Pidä muistiinpanosi yhdellä paperilla, lyhyinä ja nopeasti luettavina, niin voit suunnistaa pelissä luomalla niihin vain lyhyitä silmäyksiä.

Mistä tässä kaikessa sitten on kyse? Voin paljastaa sen verran, että tarina kertoo lapsuudesta ja lapsuusajan traumoista. Felicia tapaa ensimmäisessä kohtauksessa itseään Kertojamestariksi kutsuvan miehen. Jos päätät tulkita hänet psykologiksi, olet oikeilla jäljillä. Koko tarina on täynnä tällaista symboliikkaa. Se, paljonko symboliikka näkyy pelissä, riippuu suuresti siitä, kuinka paljon haluat vihjailla hahmoissasi.

Haltijametsä

ENNUSTUSTEN ÄÄNI

Sylfe on kohtalottarista nuorin, mutta hän ei muista lapsuuttaan tai nuoruuttaan. Ehkä hän on ollut olemassa aina, tai ehkä hän on syntynyt tammipuun kuoresta siinä kauniin nuoren neidon hahmossa, joka hänellä nytkin on. Hänen ihollaan kasvaa kukkia ja sammalta, ja hänen silmänsä ovat ruusunhohteiset kuin auringonnousu. Hänellä ei ole hiuksia, vaan tuuhea piikkipensas päässään. Hän on hyvin kaunis.

Sylfe on, ja on aina ollut Haltijakuningaan palveluksessa. Hän on tehnyt Sylfestä ja tämän sisarista Nökkestä ja Undinesta orjiaan lupaamalla heille ikuista rakkauttaan.

Vaikka Sylfe rakastaakin Haltijakuningasta, hän myös vihaa tätä. Hän vihaa Haltijakuningasta, koska tämä ei ole toteuttanut ainuttakaan hänelle antamaansa lupaus-ta. Haltijakuningas kohtelee häntä kuin tyhmää lasta ja puhuu hänelle alentuvasti hä-

nen ikänsä vuoksi. Samanaikaisesti Sylfe myös pelkää Haltijakuningasta, sillä hän on nähnyt, mitä tämän viha voi saada aikaan: se saa vuoret muuttumaan soraksi. Mutta kun haltijakuningas lopultakin suo Sylfelle kauniin katseensa, alkaa sydän hakata kii-vaammin ja elämänvoima aivan hyökyy päähän. Se on nuoren tytön rakkautta, joka saa perhoset lepattamaan vatsassa.

Siitä saakka kun ihmisenä Felicia saapui Mötin maahan, on Haltijakuningas ollut kuin riivattu. Hän tahtoo ehdottomasti seurata naisen jokaista askelta, ja hän on kutsunut kohtalottaret yhteen, jotta nämä ennustajan kykyjään käyttäen kertoisivat hänelle naisen seuraavista liikkeistä. Kohtalottaret toimivat velvollisuudentuntoisesti, vaikka tietävätkin, ettei tällainen voi päättyä hyvin.

Tulevaisuuteen näkeminen ei tarkoita, että voisi ennustaa kaiken. Tulevaisuus ei ole kivetty maantie, vaan pikemminkin liejuisten polkujen metsässä risteilevä verkosto. On mahdotonta sanoa, mihin suuntaan Felicia kulkunsa suuntaa. Kohtalottaret voivat vain aavistella, minkä polun Felicia valitsee, ja joskus heidän ennustuksensa voivat olla aivan väärässä.

Sylfe säälii Feliciaa, sillä hän tietää tämän joutuvan tavalla tai toisella Haltijakunikaan valtaan ja jäävän vangiksi – niin kuin on käynyt Sylfelle ja hänen sisarilleen.

Sylfellä on salaisuus: hän tietää totuuden Haltijakunikaasta. Hänen suurin salaisuutensa on, ettei hän ole todellinen, vaan kaivoon vangitsemansa miehen maaginen heijastus. Tämä mies on Friedrich Fander Sölvsteen, ja hän on Felician isä. Kun salaisuus paljastuu, hajoaa Haltijakunikaan valtakunta palasiksi. Haltijakuningas on kironnut Sylfen niin, että hän ja hänen sisarensa kuolevat, jos hän paljastaa salaisuuden Felicialle.

Skenaarion toiseksi viimeisessä kohtauksessa Sylfe ja hänen sisarensa pelastavat Felician Haltijakunikaalta uhraamalla oman henkensä. Vaikka pelinjohtajan apulaisena tiedätkin tämän jo nyt, päätyvät Sylfe ja hänen sisarensa ratkaisuunsa vasta kohtauksen kuluessa.

Tukisanat: Nuorin, rakastunut, toivoo pääsevänsä vapaaksi, tuntee Haltijakunikaan salaisuuden.

Kelluva Kaupunki

MITÄ RÄYSTÄSKOURUUN SYNTYI?

Kelluva Kaupunki on maailman ihmeellisin, iloisin, hurjin ja traagisin paikka, ja se sijaitsee valtavan puun oksilla. Päältäpäin katsottuna se on kaunis ja hohtavan valkoinen, mutta sen alapuoli on pimeä ja likainen.

Roponen syntyi räystäskouruun ikuisten varjojen maassa, jossa neonkyllit vilkkuvat punaisina ja pikkulapsetkin kulkevat puukoin varustautuneina. Huorakuningatar luuli istuvansa tavalliseen tapaan tarpeillaan. Kaiken toisesta päästä sisään menneen ryönän mukana hän kuitenkin ponnisti maailmaan myös Roposen.

Huorakuningatar poimi lapsen luiseviin käsiinsä ja katsoi sitä ärtyneesti. Sitten hän päästi happamen tuhaduksen ja sytytti savukkeen.

Roponen oli vähällä päätyä samaan roskasäiliöön kuin hänen lukemattomat sisaruksensakin, mutta sitten Huorakuningatar tuli ajatelleeksi, kuka lapsen isä oli – ja hän oli nopea tunnistamaan mahdollisuuden sellaisen nähdessään. Itse Friedrich Fander Sölvsteen, hieno herra, joka oli saapunut kaupunkiin yhdeksän kuukautta sitten toisesta maailmasta, kuten ihmiset puhuivat. Tärkeintä oli, että hän oli tullut Yläkerrasta – ei vain aivan yläpuolelta Keskkikerroksesta, vaan ylimmältä tasolta, jossa taloissa oli porsliinitornit ja kultaiset portit olivat aina auki hienolle väelle. Huorakuningatar narskutteli öisin hampaitaan nähdessään unia Yläkerrasta, niin kipeästi hän kaipasi sinne. Ehkä tämä pikkurääpäle olisi hänen menolippunsa.

Kukaan ei kuitenkaan ollut aikoihin nähnyt Friedrich Fander Sölvsteeniä, hänen avioliitossa syntyneestä Felicia-tyttärestään puhumattakaan. Huorakuningattaren odottaessa Friedrichin paluuta värjäsi nikotiini hänen valkoiset hampaansa keltaisik-

si, ja Roponen kasvoi kasvamistaan.

Ensimmäinen sana, jonka lapsi sanoi ojentaessaan anovasti likaista nyrkkiään, oli roponen, ja niinpä siitä tuli hänen nimensä, koska Huorakuningatar ei itse viitsinyt keksiä mitään muutakaan. Roponen kasvoi ja kehittyi kurjimmaksi ja likaisimmaksi lapseksi, mitä kukaan oli koskaan nähnyt.

Roposta ympäröi vahva taikuus. Mitä huonommin häntä kohdeltiin, sitä surkeampi hänestä tuli. Jos hänet haukkui pystyyn, hänen nenästään tulvi vihreää räkää. Korvapuusti sai hänen koko kasvonsa turpoamaan ja muuttumaan sinikeltaiseksi. Jos hänet otti poikittain syliinsä selkäsauna mielessään, hän tuhuri ja kasteli housunsa. Asia, jota Huorakuningatar ei koskaan saanut selville, oli että jos Roposelle puhui lempeästi, kuivui mätä hänen silmäkulmistaan välittömästi ja hän näytti, ihmeellistä kyllä, heti puhtaammalta. Jos joku olisi uskaltanut halata häntä, hän olisi epäilemättä muuttunut kauniiksi lapseksi.

Mutta eihän kukaan nyt sellaista tehnyt. Vuodet kuluivat, ja nyt Roponen on juosut pitkin katuja kahdentoista vuoden ajan ja oppinut selviytymään. Edes Lastenviejiä ei ole saanut häntä kynsiinsä, vaikka onkin tehnyt parhaansa.

Friedrich Fander Sölvsteen ei koskaan palannut, ja rehellisesti sanottuna Huorakuningatarinkin on jo hylännyt hänet. Hän istuu tynnyrillään Alisen maailman epäilyttävimmässä peliluolassa ja laulaa rivoja laulujaan punaisen perukkeensa alla. Unelmat Yläkerrasta ovat hukkuneet viinapulloon.

Roponen puolestaan ei ole koskaan unohtanut Friedrich Fander Sölvsteeniä. Hän on etsinyt isäänsä siitä saakka kun oppi sanomaan tämän nimen, ja hän on ostanut liput Rumabussiin, koska Keskikerroksen katupojat ovat sanoneet, että Friedrich nähtiin viimeksi jäävän pois bussista Liejuojalla. Rumabussin kyytiin pääsee kuitenkin vain, jos on aikuisen seurassa.

Nyt Roponen on kuitenkin kuullut, että Felicia on palannut takaisin.

Felicia, jota isä rakasti. Felicia pliseeratussa hameessa ja puhtaissa, valkoisissa polvisukissa. Huhun mukaan hän ja Friedrich olivat tulleet toisesta maailmasta, ja että Friedrich oli tutkimusmatkailija Môtin maassa, jonka portti Kelluva Kaupunki on. Heidän tiensä erosivat kaksitoista vuotta sitten: Felicia palasi omaan maailmaansa, kun taas Friedrich jatkoi syvemmälle Môtin maan uumeniin.

Mutta nyt Felicia on palannut, ja Roponen on päättänyt tämän olevan hänen ainoa tilaisuutensa päästä lähelle sisartaan ja todistaa tälle, että he tarvitsevat toistensa apua löytääkseen isänsä.

Tukisanat: Huorakuningattaren tytär, Felician sisarpuoli, etsii isäänsä, on hankkinut liput Rumabussiin.

Pelinjohtajan avustaja 2

Hyvä lukija,

Tämä on Felician tarina, sillä se kertoo hänestä. Se on kuitenkin myös sinun tarinasi, sillä olet yksi sen kertojista, vaikket päähenkilö olekaan.

Tässä roolipelissä on vain yksi rooli, eikä se ole sinun. Pelissä on kuitenkin pelinjohtajan lisäksi kolme pelinjohtajan avustajaa, jotka vastaavat skenaarion monista sivuhenkilöistä, ja sinä olet yksi avustajista.

Liitteenä ovat sivuhenkilöt, joita pelaat skenaarion eri kohtauksissa. Luettavaa on melko paljon, ja on tärkeää, että tutkit materiaalin tarkasti etukäteen, sillä sinulla ei ole aikaa lukea kuvauksia skenaarion aikana – se aiheuttaisi peliin sopimattomia taukoja.

Lukiessasi hahmoistasi sinulle voi tulla tunne, ettei kaikki tieto voi olla merkityksellistä. Ole kuitenkin kärsivällinen, sillä palat asettuvat paikoilleen kokonaisuudeksi. Pelinjohtaja tulee selittämään sinulle skenaarion muodon ja kontekstin, johon hahmot kuuluvat.

Juuri nyt on tärkeintä, että tiedät pelaavasi skenaariossa useita sivuhenkilöitä, jotka elävät seikkailumaailmassa nimeltä Mötin maa. Felicia, nainen josta skenario kertoo, on kotoisin todellisesta maailmasta ja kohtaa pelaamasi sivuhenkilöt matkallaan seikkailumaailman halki.

Sinulla on kertomuksessa monta hahmoa. Olet ennen kaikkea kohtalotar Nökke, joka kertoo usvaisia tarinoita Felician tulevaisuudesta. Nökken tehtävä on myös huolehtia, että toiset sivuhenkilösi ilmestyvät mukaan Felician tarinaan.

Olet myös Kelluvan Kaupungin pormestari ja Lastenviejä Alisesta Maailmasta. Lisäksi olet bussin paha Lipuntarkastaja ja Liejuojan talon alistunut Isäntä. Olet myös santarmi ja Tuomari Kaupungissa Joen Äärellä, ja vielä Felician kauan kadoksissa ollut isä, Friedrich Fander Sölvsteen.

Lue hahmosi lävitse ja jätä ne sitten hetkeksi syrjään. Odota pari päivää ja lue kuvaukset uudelleen pari tuntia ennen skenaarion pelaamista. Tämän jälkeen sinulle pitäisi olla selvää, mitkä osat ovat vaikeita, mitkä helppoja muistaa. Kirjoita omia tukisanalistoja, joiden lähtökohtana voit käyttää listoja, joilla olen tiivistänyt hahmojen sisällön. Voit keksiä tapoja, jotka ovat kullekin hahmolle ominaisia ja helpottavat näiden erottamista toisistaan. Hahmon silmäluomi voi esimerkiksi nykiä hermostuneesti tai hän voi hyppiä jatkuvasti yhdellä jalalla. Voi myös ottaa mukaasi rekvisiitaa, esimerkiksi shaalin tai huivin, joka konkretisoi siirtymistäsi hahmosta toiseen.

Pidä muistiinpanosi yhdellä paperilla. Pidä ne lyhyinä ja nopeasti luettavina, niin voit suunnistaa pelissä luomalla niihin vain lyhyitä silmäyksiä.

Mistä tässä kaikessa sitten on kyse? Voin paljastaa sen verran, että tarina kertoo lapsuudesta ja lapsuusajan traumaista. Felicia tapaa ensimmäisessä kohtauksessa itseään Kertojamestariksi kutsuvan miehen. Jos päätät tulkita hänet psykologiksi, olet oikeilla jäljillä. Koko tarina on täynnä tällaista symboliikkaa. Se, paljonko symboliikka näkyy pelissä, riippuu suuresti siitä, kuinka paljon haluat vihjailla hahmoissasi.

Haltijametsä

MITÄ NÖKKE KERTOI

Nökke pikemminkin ilmestyi kuin syntyi. Se tapahtui suolla, jossa sinertävänvaalea usva leijui hämärässä. Nökken lepatti hetken ilmassa ja oli sitten olemassa. Mutta se oli kauan, kauan sitten, ja nyt Nökke on vanha ja ryppyinen. Hän on menettänyt kaikki hampaansa, ja kun hän maiskauttaa suullaan, se kuulostaa samalta kuin kulurin askeleet mudassa. Hänen silmänsä ovat valkoiset ja ne kimmeltävät kuin marmorikuulat kuivan, puunkuorta muistuttavan ihon halkeamissa. Hänen kaulallaan ja niskassaan kasvaa sammalta ja hänen päästään kohoaa lato, johon lintupari kerran teki pesän. Nyt tyhjässä pesässä on jäljellä vain sinertäviä munankuoria.

Kun Haltijakuningas saapui metsään, hän teki Nökkestä ja hänen kahdesta pik-

kusiskostaan Sylfestä ja Undinesta, jotka myös olivat kohtalottaria, orjiaan. Haltijakuningas houkutteli kaikki kolme sisarta rakastamaan itseään toivottomasti, vaikka Nökke hyvin tiesikin, että Haltijakuningas oli aivan liian nuori hänelle. Nyt he ovat orjia, ja saavat tehdä kaiken, mitä Haltijakuningas tahtoo heidän tekevän.

Nökke tietää Haltijakuninkaan olevan äärettömän paljon nuorempi kuin hän itse, ja ajatus, että hän silti voisi rakastaa sellaista vanhaa mummoa kuin Nökke on oikeastaan toivoton. Haltijakuningas on silti onnistunut herättämään hänen rakkautensa. Rakkaus nostaa päätään aina, kun Haltijakuningas ottaa Nökken kuivuneen käden omaansa. Jos Nökke vain voisi jakaa vanhuutensa hänen kanssaan, ei hän enää koskaan toivoisi muuta. Miksi on niin kohtuutonta, jos vanha nainen toivoo itselleen jotain niin nuorta ja kaunista? Lisäksi Haltijakuningas on kuiskaillut Nökkelle valheita Nuoruuden lähteestä, jolle vain hän löytää tien. Nökke tietää hyvin tulevansa petetyksi, mutta Haltijakuninkaan valheet ovat niin kauniita.

Se, ansaitseeko haltijakuningas Nökken rakkauden, on toinen asia. Nökke tietää hänen olevan paha, julma ja manipuloiva. Joskus hän vastustaa Haltijakuninkaan nuorukaismaista kärsimättömyyttä, mutta perääntyy heti, kun Haltijakuningas uhkaa Nökkeä vihallaan. Haltijakuninkaan viha ei ole leikin asia. Nökke on nähnyt, mitä tapahtui metsänhengille, jotka ovat leikkineet liikaa Haltijakuninkaan kanssa, eikä se ollut kaunis näky.

Siitä saakka kun ihmisnainen Felicia saapui Mötin maahan, on Haltijakuningas ollut hänestä kiinnostunut. Nökke on kuitenkin nähnyt Haltijakuninkaan lävitse: Felicia on haaste, vielä yksi valloitus Haltijakuninkaan kokoelmaan. Nökke ei kuitenkaan voi kuin auttaa Haltijakuningasta, ja yrittää siksi pysytellä välinpitämättömänä. Hän on vanha ja väsynyt, ja Felicia käyttököön päätään, jos tahtoo välttää kohtalonsa.

Haltijakuningas on kutsunut koolle Nökken ja hänen sisarensa, jotta he ennustaisivat hänelle jokaisen askeleen, jonka Felicia matkallaan ottaa. Tulevaisuutta on kuitenkin vaikeaa ennustaa. Se katoaa usvaisille soille, ja on vaikeaa sanoa tarkalleen, millaisia valintoja Felicia tekee. Nökke voi vain arvailla, mitä merkitsevät ne mutaisessa suovedessä näkyvät heijastumat, jotka hän ja hänen sisarensa ovat nähneet.

Haltijakuninkaalla on salaisuus, joka on niin syvä, että hän on kironnut Nökken suojellakseen sitä. Jos hän koskaan paljastaisi Haltijakuninkaan salaisuuden, hän ja hänen sisarensa kuolisivat heti. Salaisuus on, ettei Haltijakuningas ole todellinen: hän on kaivoon Haltiametsän alle vangitsemansa miehen maaginen heijastus. Tämä mies on Friedrich Fander Sölvsteen, ja hän on Felician isä. Kun salaisuus paljastuu, hajoaa Haltijakuninkaan valtakunta palasiksi.

Skenaarion toiseksi viimeisessä kohtauksessa Nökke ja hänen sisarensa pelastavat Felician Haltijakuninkaalta uhraamalla oman henkensä. Vaikka pelinjohtajan apulaisena tiedätkin tämän jo nyt, päätyvät Nökke ja hänen sisarensa ratkaisuunsa vasta kohtauksen kuluessa.

Tukisanat: Vanhin, toivoton rakkaus, toivoo vapautuvansa, tunteen Haltijakuninkaan salaisuuden.

Kelluva Kaupunki

MAAILMAN IHMEELLISIN KAUPUNKI

Pormestari Nim istuu kauniissa, valkoisessa porsliinitornissaan ja hallitsee Kelluvaa Kaupunkia. Se on tehtävä, joka painaa hänen tukevia hartioitaan yhtä paljon kuin raskaat kultaketjut, joita hän käyttää aina tilaisuuden salliessa.

Kelluva Kaupunki ei kellu, vaan sijaitsee valtavan suuren puun latvassa. Yläkerran porsliinipalatsit ovat niin lähellä aurinkoa, että ihmiset suojaavat silmiään kaduilla kulkiessaan.

Ajatella, että Pormestari on kotoisin Keskkierroksesta, tiilien ja työväenluokan maailmasta, jossa saksanhirvet ammuivat ja käsityöläisten kisällit kerskuivat! Hän itse oli leipurin poika ja hänen puolisonsa, elegantti ja sivistynyt Madame Magda oli

pelkkä pyykkäri. Ingolf Nîmin onnistui ammattiyhdistyssuhteitaan ja teräviä kyynärpäitään käyttäen nousta yhä ylöspäin kohti valoa ja Yläkerran rikkauksia. Nyt hän on yhteiskunnan eliitin keskipiste ja sanelee vaimonsa kanssa jokaisen muotioikun.

Aseman säilyttäminen on kuitenkin kovaa työtä ja Pormestari Nîm tuntee, että yläluokka on käymässä levottomaksi. Taas. On aika tarjota heille jotain tajunnan räjäyttävää, esimerkiksi konsertti.

Pormestari ei voi milloinkaan unohtaa, kuinka Friedrich Fander Sölvsteen vieraili Kelluvassa Kaupungissa. Siitä on kulunut noin kaksitoista vuotta, kun salaperäinen muukalainen marssi audienssisaliin pieni tyttärensä Felicia mukanaan. Pormestari oli varsin skeptinen, kunnes Felicia kohotti simpukankuoren huulilleen ja alkoi soittaa. Koko sali kuunteli kuin noiduttuna, ja Pormestari Nîm tiesi heti, että hänen virkansa oli turvattu seuraaviksi kymmeneksi vuodeksi. Pormestari ja Madame Magda järjestivät koko joukon konsertteja, ja vaikka Yläluokan odotukset kasvoivat kerta kerralta, onnistui pormestariparin saada tyttö yltämään yhä suurempaan lahjakkuuteen niin, että jokainen konsertti oli edellistä parempi.

Mutta yhtäkkiä eräänä päivänä Friedrich Fander Sölvsteen ja pikku Felicia olivat poissa. Sellaista kiittämättömyyttä ei Pormestari ollut ennen kokenut! Kuinka kiusallista olikaan joutua palauttamaan kaikki jo myydyt liput. Ja Lehtisalia, kaupungin hienostuneinta konserttisalia oli varattu ja koristeltu omaisuuksien arvosta. Puhumattakaan käsirahasta – millainen ennenkuulumaton summa se olikaan ollut! Pormestari Nîm ja Madame Magda saivat vuosikaudet kulkea päät painuksissa ja anteeksipyytelevein ilmein, aina liikkeudessaan porsliinipalatsinsa ulkopuolella. Pormestarin onnistui uudistaa mandaattinsa vain hyvällä onnella ja (tietenkin) luontaisilla poliittisilla kyvyillään.

Felicia on heille velkaa. Sinä päivänä, kun hän palaa Kelluvaan Kaupunkiin, on Pormestari Nîm pitävä huolen, että hän voi lunastaa sen, mikä hänelle kuuluu.

Tukisanat: Kunnianhimoinen, on tuntenut Friedrich Fander Sölvsteenin, katsoo Felician olevan konsertin velkaa.

MUREAA LAPSENLIHAA

Peto vaanii pimeällä kujalla. Hänen keltaiset hampaansa on hiottu teräviksi, ja kaksihaarainen kieli liikkuu niiden välissä: se kulkee sisään, ulos, sisään, ulos ja maismaa joka kerta vanhaa verta, joka on kuivunut hänen ylähuuleensa kuin kammottava maitoparta.

Peto on pukeutunut öljykangastakkiin. Hän rasvaa se nahkavahalla jokaisena aamuna ennen lähtöään ja nauttii ajatuksesta, että hänen uhrinsa tunnistavat vahan härskiintyneen, eläimellisen lemun ja pelästyvät tietämättä miksi. Öljykankaan haju muistuttaa heitä pedosta ja he tulevat elämään ainaisessa pelossa. Tämä tieto ajaa häntä eteenpäin enemmän kuin fyysinen tyydytyksen tunne. Ajatus, että hänen kurja, taikinamainen ruumiinsa ja vastenmielinen, vaaleanpunainen elimensä voivat kohota sellaiseen asemaan, että aikuiset ihmisetkin, jotka eivät ole nähneet häntä lapsuutensa jälkeen, vetäytyvät kauhuissaan sikiöasentoon häntä ajatellessaan, on äärettömän kiihottava.

Mutta sitten oli se yksi, joka pääsi pakoon. Kahdentoista vuoden ajan se on kalvanut häntä kuin niskaan tunkeutuva kylmä puhuri.

Alku näytti niin valoisalta. Hän oli laahustanut majataloonsa Alisessa maailmassa aivan tavallisena arki-iltana. Hän saalisti kaikkein mieluiten juuri Alisessa maailmassa, sillä väki oli liian köyhää voidakseen lukita lapsensa sisälle pimeän tullen, eivätkä he voineet mitään, kun jälkikasvu palasi kotiin raikattuna ja runneltuna. Silloin tällöin Yläkerran halkeamista myös putosi hienoja, puhtaita lapsukaisia. Sellainen tiesi aina juhla-ateriaa Lastenviejälle.

Sinä iltana tuli naisihminen oikea herkkupala mukanaan. Lapsi oli jo valmiiksi peuloissaan ja itkuinen, joten Lastenviejiä maksoi hänestä vain kaksi kultaista riikintaa-leria. Hän heitti lapsen jonkun huoran sängylle ja etsi kalleinta lihaveistään takkinsa uumenista. Mutta kun hän huitaisi peitteen syrjään, näki hän mitä kauneimman vaa-

leanpunaisen kotilonkuoren lapsen reisien välissä ja hämmästyti niin, että jähmettyi paikalleen. Tyttö kohotti kotilonkuoren huulilleen ja ihmeellinen, taianomainen melodia virtasi ilmoille.

Lastenviejä puhkesi itkuun ja lankesi polvilleen pienokaisen eteen, ja koko maailma pysähtyi.

Melodiassa oli jotain kärsimätöntä ja kutsuvaa, mutta Lastenviejä tuli ajatelleeksi, mitä se merkitsi vasta, kun pitkä mies, jonka tumma tukka oli huolellisesti kammattu, ryntäsi sisään ja tönäisi hänet rajusti syrjään. Mies tarttui pikkutyttöön ja puristi tämän rintaansa vasten.

Musiikki loppui ja Lastenviejä palasi tietoisuuteensa. Hän tunnisti heti pitkän miehen raivostuneeksi vanhemmaksi, otti nopeasti sadetakkinsa ja livahti ulos takovesta, ennen kuin mies ehti reagoida.

Pienen, pakoon päässeen tytön nimi oli Felicia. Hänestä tuli sittemmin suuri tähti Yläkerrassa, jossa hän soitteli kotiloaan kaikille, joille oli varaa maksaa. Lastenviejä oli raivoisan mustasukkainen, sillä hänestä tuntui, että heillä oli ollut jotain yhteistä. Ja nyt lapsi petti häntä kuin halpa huora.

Hän haaveilee yhä hakevansa tytön takaisin ja tekevänsä tästä omansa, niin kuin aina oli tarkoituskin. Sitten tyttö saa soitella kotilonkuortaan hänelle ja vain hänelle.

Tukisanat: Ällöttävä, raaka, omistushaluinen, haluaa Felician kotilon.

Rumabussi

LIPUNTARKASTAJAN TYRANNIA

Pitkä Jan oli lapsena harvinaisen ruma poika, ja nykyään hän on harvinaisen ruma mies. Hänen kasvoillaan risteilevät niitä kerran peittäneiden finniä arvet, ja etuhampaat – jotka sentään aiemmin olivat valkoiset – ovat nyt kariuksen ruskettamat, sillä hän ei koskaan noudattanut äitinsä neuvoa ja harjannut niitä. Vaikka hän on pitkä kuin lyhtypylväs, ovat hänen hartiansa yhä vielä yhtä kapeat kuin hänen ollessaan kymmenen, ja siksi kaikki muu hänessä näyttää liian suurelta: kasvaimen lailla esiin työntyvä aataminomena ja valtavat kädet ja jalat.

Poikavuodet eivät olleet mukavia. Toiset pojat heittelivät häntä kivillä ja hakkasivat kepillä, ja tytöt nyrpistelivät nenäänsä hänen kasvojaan peittäenille paiseille.

Poikajoukko oli kerran jahdannut pikku Jania Yläkertaan saakka, ahdistanut hänet yhteen nurkkaan ja seisoi haukkumasanvoja huutaen piirissä hänen ympärillään. Yhtäkkiä poikajoukon viereen ilmaantui pikkutyttö. Hän oli puhdas ja hyvin kammattu ja pukeutunut vekkihameeseen. Kädessään hänellä oli pieni, musta viulukotelo.

"Antakaa hänen olla!" tyttö huusi. Poikajoukko kääntyi katsomaan häntä kuin suuri, seitsenpäinen lohikäärme. Tyttö astui pari askelta taaksepäin, mutta katsoi yhä poikia kiinteästi silmiin.

"Kukas sä oot?" poikajoukon johtaja kysyi. Tyttö ei selvästikään huomannut uhkaavaa sävyä tämän äänessä. "Felicia", hän sanoi.

"Kyllä on pokkaa" joukon johtaja sanoi. "Sä oot se hienoston lellipentu, joka soitelee pilliä rikkaille!"

Pikku Jan oli lakannut kuuntelemasta, sillä nyt hän tiesi, kuinka voisi kääntää poikajoukon huomion pois itsestään. Hänellä oli taskussaan litteä kivi. Hän oli hyvä heittäämään, ja kivi osui Feliciaa otsaan, aivan hänen oikean silmänsä yläpuolelle. Felicia haukkoi henkeään ja verta valui hänen hienolle, valkoiselle kaulukselleen.

"Pikkuhuora", Jan huusi, ja poikajoukko astui taaksepäin tehden polun näiden kahden välille.

"Tyhmä lehmä. Ruma pikkuvittu."

Felicia katsoi veristä kaulustaan ja sitten Jania. Hän ei näyttänyt pelokkaalta, mutta senhän Jan muuttaisi nopeasti.

Jan oli Felician vieressä kahdella askeleella, ja oli juuri iskemässä nyrkillään tämän valkoisia hampaita, kun voimakas käsi tarttui hänen puseroonsa.

”Mitä täällä tapahtuu?” kysyi voimakas ääni. Pikku Jan katsoi ylös ja näki itsensä Pormestarin kiiltävät kasvot. ”Sinä senkin pojanryökäle! Etkö tiedä, kenen kimppuun olet käynyt?”

Pikku Jan sai selkään itseltään Kelluvan Kaupungin Pormestarilta. Jotta nöyryytys olisi täydellinen, se tapahtui poikajoukon edessä, ja kun hänet vietiin vanhempiensa luokse, nämä pieksivät jo ennestään sinisiä pikkupojanpakaroita, kunnes ne hehkui-
vat purppuranvärisinä.

Pikku Jan tiesi kuitenkin saavansa kostonsa. Seuraavana päivänä, kun Felicia oli menossa soitonopettajansa luokse, hän odotti tyttöä kulman takana ja antoi tälle selkään. Sama toistui seuraavana ja sitä seuraavina päivinä, kunnes tyttö tunsi kivun ja nöyryytyksen yhtä hyvin kuin Jan itsekin.

Se oli kuitenkin kauan sitten. Nyt Pitkä Jan on kuningas omassa valtakunnassaan.

Oikeastaan hän on pelkkä lipuntarkastaja. Hän työskentelee ainoalla bussilinjalla Kelluvan Kaupungin ja Kaupungin Joen Äärellä välillä. Pitkän Janin tehtävä on leimata liput, ja sen hän tekee tukahdutettua vihaa uhkuen, tavalla, joka jo itsessään on kuin solvaus. Hän päättää, kuka pääsee perille saakka ja kuka ei.

Pitkä Jan vihaa kaikkea poikkeavaa. Kauniit ja hyvin pukeutuneet asiakkaat pääsevät kyllä perille. Mutta muut... Köyhät, vanhat, nuoret ja ne, joita ei ole helppo luokitella, olkoot iloisia, jos pääsevät puoliväliä pidemmälle. Hän valitsee uhrin ja yllyttää bussin muut matkustajat valitun kimppuun. Hän ujuttaa kätensä tyttöjen reisien väliin ja pakottaa miehet syömään räkäklimppejä.

Sillä Rumabussissa valta on Pitkällä Janilla, ja valtaa käytetään niskan päälle pääsemiseen.

Tukisanat: Kömpelö, seuraaja, kostonhimoinen, haluaa päästä Felician niskan päälle.

Liejuoja

HÄN, JOHON LIEJUOJAN LADY TYYTYI

Nuoruudessaan Emäntä oli hoikka kuin keijukainen ja hänellä oli pitkät, vaaleat, kihartuvat hiukset. Isäntä oli hyvin rakastunut, kuten kaikki muutkin pojat, jotka kilpailivat hänen suosioistaan. Kun Emäntä valitsi Isännän, kaikki kliseet toteutuivat. Isäntä tunsi kulkevansa pilvissä ja maailma näytti hehkuvan värikkäältä. Hän tunsi itsensä arvokkaaksi, upeammaksi kuin kukaan muu, koska tuo kaunis tyttö hänen käsipuolessaan oli hänen vaimonsa ja hän oli tämän mies. Ja kuinka Emäntä nauroikaan isännän perillele sutkauksille ja katsoi häntä ihaillen hänen sanoessaan jotain viisasta.

Mutta se loppui. Alussa oli kyse pikkuasioista – Emäntä alkoi esimerkiksi haluta vähemmän seksiä, mutta sanoi syyksi rakkotulehduksen tai että oli se aika kuukaudesta. Isäntä ei halunnut painostaa, sillä molempienhan oli tarkoitus nauttia. Sitten Emäntä alkoi riidellä lattialle pudonneesta sokerista.

Pikkuasiahan tuo on, hän sanoi. Miksi he riitelivät jostain niin pienestä?

Ai, oliko mies ajatellut, että hän siivoaisi jäljet? Emäntä kysyi.

Ei, Isäntä vastasi, ei hän ollut. Hän häpesi myös sukkiiaan lattialla, jossa ne olivat saaneet vapaasti lojua hänen poikamiesaikoinaan. Sellaisessa sikolätissä ei Emäntä kuitenkaan suostunut elämään, joten tietyn tason pitäminen oli tarpeen.

Yhteisymmärryksen pääsemisestä tuli mahdotonta, ja sukkakeskustelusta kasvoi heidän arkensa toistuva elementti.

Keskustelut kärjistyivät ja muuttuivat riitelyksi, kun Isäntä menetti työnsä. Hän itse oli oikeastaan aivan tyytyväinen saadessaan olla kotona ja omistautua harrastusprojekteilleen, mutta Emäntä ryhtyi piikittämään. Illalliskeskustelujen aikana äänet muuttuivat kimeiksi. Miten heidän unelmiensa kävisi? Jäisivätkö he asumaan tähän romahtamaisillaan olevaan tönöön loppuiäkseen? Isäntä väitti, ettei tiennyt, mistä vaimo puhui. Samanaikaisesti hänen korviaan alkoi kuumottaa, sillä talo ei ollut todellakaan kaunis, ja hänen ennen niin tulisesta oriistaankin oli tullut vanha kaakki, jota piti lahjoa porkkanoilla. Hän saattoi nähdä pettymyksen Emännän kauniissa,

sinisissä silmissä.

Sillä hetkellä hän ymmärsi, ettei koskaan voisi täyttää vaimonsa ihanteita, eikä enää edes pyrkinyt siihen. Sillä tavoin oli helpompaa, hän ajatteli.

Eräänä päivänä tutkimusmatkailija nimeltä Friedrich Fander Sölvsteen nousi bussista Liejuojalla ja pyysi saada yöpyä Emännän ja Isännän luona. Emäntä kujersi myöntävän vastauksen ennen kuin Isäntä ehti sanoa mitään. Emännän ääni oli pehmeä ja sointuva, niin kuin se kerran oli ollut hänen puhuessaan Isännälle. Hän aavisti pahaa, mutta ajatteli, että hänen oli pakko luottaa vaimoonsa, ja lisäksi Friedrich jatkaisi Kaupunkiin Joen Äärellä varhain seuraavana aamuna.

Kävi ilmi, että vahinko oli jo tapahtunut. Keskellä yhtä riitaa Emäntä tunnusti pettäneensä Isäntää sinä yönä. Hän oli hiipinyt Friedrich Fander Sölvsteenin peiton alle ja antanut tämän tehdä sen, mitä Isäntä oli saanut jo vuosia olla vailla rakkotulehduksen vuoksi.

Isäntä oli raivoissaan, mutta jollain tavalla myös tyytyväinen. Emäntä oli nyt sortunut omaan nokkeluuteensa. Kauniista, nuoresta vaimosta oli tullut vanha lehmä, joka ei ansainnutkaan parempaa, koska kuitenkin huorasi yltympäriinsä. Niin, hän tässä oli liian hyvä Emännälle, ei päinvastoin. Isäntä sieti Emännän löyhätapaista käytöstä ja sopeutui tämän jatkuvaan mutinaan.

Vuosien kuluessa riidat ovat muuttuneet asteittain pitemmiksi ja rajummiksi, kunnes mitään muuta ei ole jäljellä. He aloittavat riitelyn herätessään aamulla ja jatkavat, kunnes kaatuvat sänkyyn kiihtymyksensä väsyttäminä. Riidat koskevat pieniä, naurettavia asioita, mutta Isännän onnistuu aina kääntää riita koskemaan Emännän uskottomuutta ja kiittämättömyyttä. Hän on hyvin taitava kääntämään huomion pois omista puutteistaan.

Syvällä sisimmässään, paikassa, jota Isäntä ei koskaan vilkaise, hän kuitenkin tietää totuuden: laiskuuden lisäksi epäonnistumisen pelko estää häntä toimimasta.

Isäntä näki ensimerkit Hirviöstä katoavina varjoina lattialautojen alla. Sitten otus muuttui paksuksi tervaksi, joka tarttui jalkoihin. Hirviö kasvoi vähitellen suureksi ja elinvoimaiseksi, kun hän ja Emäntä ruokkivat sitä riidalla toisensa jälkeen. Siitä tuli valtava musta olento, joka kasvoi heidän molempien ylle.

Hirviö elää lattian alla ja seinien välissä, missä se enimmäkseen imee ravintoa ja käyttäytyy passiivisesti. Joskus se ojentelee mustia lonkeroitaan. Isännällä on hämähä aavistus siitä, että talossa oli joskus lapsia, ja että Hirviö on saattanut syödä ne suihin. Mutta ei, eihän sellaista voi tapahtua – se on liian kamala ajatus, joten sen täytyy olla kuvitelmaa.

Tukisanat: Laiska ja kunnianhimoton, ei usko itseensä, pelkää lasten joutuneen Hirviön syömiksi. Tietää Friedrichin lähteneen Kaupunkiin Joen Äärellä.

Kaupunki Joen Äärellä

EMME VOI PITÄÄ TÄÄLLÄ TUOLLAISIA

Santarmi Boriksen univormussa on rivi kiiltäviä nappeja, joita hän ylpeänä kantaa ulostyönnettyssä rinnassaan kuin kunniamerkkejä. Hänen savusta ja noesta verestävät silmänsä tarkkailevat mustia hahmoja, jotka kiireesti katoavat savusumuun kengänkannat märkää katukiveystä vasten kopisten. Jos Boris näkee valkeiden käsien ojentavan salakuljetettua tavaraa laiturien reunan yli, hän ei osoita sitä. Ehkä hän ottaa vastaan lahjuksia, tai ehkä hän ei tahdo joutua syrjään reitiltään, joka on sama kaikkina päivinä. Hän pysähtyy vain, jos jokin epätavallista sattuu hänen tielleen, ja rykäisee uhkaavasti. Boris on varsin vaikuttava mies, ja hänen polkupyöränsä on niin hyvin öljytty, että se hylkii vettä. Pienet hikihelmet kerääntyvät partakarvoihin, jotka osoittavat äkäisesti hänen korviaan kohti.

Boriksen työpari on puolitoista päänmittaa häntä lyhyempi, ketterämpi ja tarkkasilmäisempi. Santarmi Bidelius saattaa olla yksikön aivot, mutta ilman Boriksen vaikuttavaa olemusta he eivät milloinkaan saavuttaisi pidätyskiintiöitään.

Tukisanat: Suuri, vaikuttava, haluaa pidättää mahdollisimman monta.

Järjestyksen vartija

Asianajaja Holm on pikkutarkka mies. Hänen kätensä ovat hyvin hoidetut, kynnet ovat lyhyet ja hän trimmaa partansa aamuin illoin viivoitinta apuna käyttäen. Hänen paitansa ovat aina vastasilletettyjä, ja hänen salkussaan on tarraharja liituraitapuvun olkapäille kenties ilmestyvien pölynhiukkasten varalta.

Öisin asianajaja Erik Holm näkee unia, joissa hän istuu tuomarina oikeussalissa kaukaisessa, synkässä kaupungissa nimeltä Kaupunki Joen Äärellä. Hän tietää, etteivät unet voi perustua mihinkään todelliseen, sillä hän istuu niissä suuren pöydän takana raskas nuija kädessään ja valkoiseksi puuteroitu peruukki päässään. Todellisuudessa hän on asianajaja, eikä edes sellainen, joka vie asioita oikeuteen. Hänen alaansa on lainopillinen neuvonta, eivätkä hänen käsittelemänsä asiat juurikaan vie häntä toimiston ulkopuolelle.

Asianajaja Holm on miettinyt paljon, mistä unet voivat tulla, ja on päätenyt ajattelemaan niiden olevan hänen tapansa käsitellä alati kasvavaa ärtymystään. Erik Holmin mielestä maailma ei pyöri niin kuin sen kuuluisi. On niin paljon pikkuasioita, jotka menevät miten sattuu.

Kuten hänen sihteerinsä: Felicialla on kaupan ja hallinnon alan koulutus, mutta hän ei silti osaa muuttaa lukuja Excel-taulukoissa. Hän unohtaa usein kirjoittaa tiedot muistiin, kun asiakkaat soittavat tavoittaakseen asianajajan. Hän on muutenkin huolimaton, ja asianajaja epäilee hänen jääneen sairauslomalle ilman syytä. Kaikki tuollainen on kuitenkin pientä unohtelua, ja vaikka hän huomauttaakin asioista Felicialle, hänellä ei mielestään ole syytä suuttua kunnolla. Hyvä tyttöhän Felicia on, paljon pätevämpi kuin edeltäjänsä. Toisaalta hänestä tuntuu, että Felicia tarvitsisi hieman kouluttamista. Se ei kuitenkaan liene hänen tehtävänsä työnantajana.

Kaupungissa Joen Äärellä on erilaista. Kukaan ei koskaan tee mitään oikeasti rikollista. Kuitenkin hänen eteensä tuomioistuimessa tuodaan tasaisena virtana ihmisiä, jotka ovat syllistyneet pikkuasioihin.

Tässä kaupungissa syytetyt puolustavat itse itseään, ja hän on saanut kuulla monia surkeita puolustuspuheita. Alussa hän antoi vapauttavia tuomioita, mutta nyt hän on huomannut päivän mittaan kertyvän ärtymyksen helpottuvan, kun sen kanavi yöllisiin uniin. Miksipä ei? Eihän siitä ole vahinkoa kenellekään.

Hän muistaa erityisesti tapauksen, jossa syytettynä oli mies nimeltä Friedrich Fander Sölvsteen. Hänet oli pidätetty, koska hän oli juhlinut myöhään yöhön – ja sitä pidetään Kaupungissa Joen Äärellä yleisesti sopimattomana. Asianajaja Holmin, tai oikeammin: Tuomari Holmin mielestä tämä tapaus oli hieman typerä. Mutta toisaalta hänellä oli todellisessa maailmassa naapuri, joka piti aamuun saakka jatkuvia äänekkäitä juhlia, ja jonka stereot saivat Holmin perheenkin patjat tärisemään niin, ettei asianajaja sen enempää kuin hänen vaimonsakaan voinut nukkua. Hän sai kostonsa karkottaessaan Friedrich Fander Sölvsteenin pois Kaupungista Joen Äärellä.

Vasta kun tuomio oli langetettu ja Friedrich oli lähtenyt ylävirtaan kohti Haltijametsää, tuli Tuomari Holm ajatelleeksi, että hän oli kuullut tuon sukunimen ennenkin. Hänen sihteerillään on sama sukunimi. Perin merkillistä.

Tukisanat: Felician esimies, tuomari, näkee tuomarina toimimisen tapana käsitellä turhautumista, tietää Felician isän jatkaneen matkaa ylävirtaan.

Haltijametsä

POHJALLA ON KYLLIN HYVÄ

Friedrich Fander Sölvsteen on Felician isä. Hän muistuttaa ulkoisesti Feliciaa, mutta on tummatukkainen. Hänellä on yllään ryppyinen, ruskea puku, ja otsalla keikkuu vinoon asetettu hattu. Hän on myös Haltijakuninkaan vanki, tai on sitä ainakin kunnes Felicia tulee vapauttamaan hänet. Hän on istunut vuoren alla ja toivonut jonkun vapauttavan hänet jo kauan aikaa. Se ei kuitenkaan ole juurikaan vaikuttanut hänen

mielialaansa. Friedrich on mies, jolle olemassaolo on kokemus sinänsä, ja se tapahtuu, mikä on tapahtuakseen. Hän ei juurikaan ajattele sen enempää mennyttä kuin tulevaakaan. Vaikka hän onkin iloinen päästessään kaivosta, ei hänellä ole mitään aikomusta palata omaan maailmaansa Felician kanssa. Hän on tutkimusmatkailijana Môtin maassa, ja tahtoo jatkaa sellaisena.

Friedrich ja Felician äiti erosivat Felician ollessa pieni. Ero oli harvinaisen ruma, ja Friedrich hävisi sen jälkeen tutkimusmatkoilleen Felician jäädessä asumaan äitinsä luokse. Friedrich rakasti tyttöään uskomattoman paljon, mutta ei voinut tavata tyttöä kovin usein, koska hän tuli niin huonosti toimeen tämän äidin kanssa. Tapahtui kuitenkin, että Felicia kävi hänen luonaan Môtin maassa, ja he matkustelivat yhdessä.

Friedrich muistaa hyvin kaikki Felician menneisyyden tapahtumat, jotka hän on matkallaan saanut kuulla. Hänen mielestään kaikki oli varsin epädramaattista. Vaikka hän myöntää vietelleensä melkoisen monta naista, ei hän kannu siitä vähimmäskään määrin huonoa omaatuntoa, sillä hän ei katso koskaan antaneensa ymmärtää haluavansa muuta kuin mitä todellisuudessa sai. Mitä taas tulee Lastenviejään Kelluvassa Kaupungissa, hän oli toki hyvin vihainen, mutta hän ilmoitti tämän sentään poliisille ja haastoi Huorakuningattaren isän oikeuteen, joten hän katsoo hoitaneensa asian. Positiivista oli hänen mielestään myös se, että Felician kyky soittaa kotilonkuorta tuli tapauksen myötä esiin.

Friedrich ei kuitenkaan voi eikä osaa kertoa Felicialle, kuka tämä on. Felicia on hänen tyttärensä, ja se on kaikki, mitä hän tietää.

Tukisanat: Felician isä, väistää konflikteja, eskapisti, harkitsematon, naistenhurmaaja.



Pelinjohtajan avustaja 3

Hyvä lukija,

Tämä kertomus käsittelee Feliciaa, mutta liittyy myös sinuun.

Tässä roolipelissä on vain yksi rooli, eikä se ole sinun. Pelissä on kuitenkin pelinjohtajan lisäksi kolme pelinjohtajan avustajaa, jotka vastaavat skenaarion monista sivuhenkilöistä, ja sinä olet yksi avustajista.

Liitteenä ovat sivuhenkilöt, joita pelaat skenaarion eri kohtauksissa. Luettavaa on melko paljon, ja on tärkeää, että tutkit materiaalia tarkasti etukäteen, sillä sinulla ei ole aikaa lukea kuvauksia skenaarion aikana – se aiheuttaisi peliin sopimattomia taukoja.

Lukiessasi hahmoistasi sinulle voi tulla tunne, ettei kaikki tieto voi olla merkityksellistä. Ole kuitenkin kärsivällinen, sillä palat asettuvat paikoilleen kokonaisuudeksi. Pelinjohtaja tulee selittämään sinulle skenaarion muodon ja kontekstin, johon hahmot kuuluvat. Juuri nyt on tärkeintä, että tiedät pelaavasi skenaariossa useita sivuhenkilöitä, jotka elävät seikkailumaailmassa nimeltä Mötin maa. Felicia, nainen josta skenaarioro kertoo, on kotoisin todellisesta maailmasta ja kohtaa pelaamasi sivuhenkilöt matkallaan seikkailumaailman halki.

Sinulla on kertomuksessa monta hahmoa pelattavanasi, ja olet näin mukana luomassa tarinaa ja vaikuttamassa Felician valintoihin.

Olet ennen kaikkea kohtalotar Undine, joka ennustaa Felician tulevaisuutta. Olet myös hieno pormestarinrouva, jonka on vaikeaa odottaa hetkeä, jolloin hän saa taas kuulla Felician soittavan kotilonkuorta, ja hirveä Huorakuningatar, joka yhä maksaa menneisyydessä tekemistään synneistä. Pelaat myös Neiti Rabarbuu, joka piinaa heikkoja. Lisäksi olet Leijuojalla asuva Emäntä, joka tyytyi elämään pettämänsä miehen kanssa. Olet myös santarmi ja syyttäjä Kaupungissa Joen Äärellä.

Lue hahmosi lävitse ja jätä ne sitten hetkeksi syrjään. Odota pari päivää ja lue kuvaukset uudelleen pari tuntia ennen skenaarion pelaamista. Tämän jälkeen sinulle pitäisi olla selvää, mitkä osat ovat vaikeita, mitkä helppoja muistaa. Kirjoita omia tukisanalistoja, joiden lähtökohtana voit käyttää listoja, joilla olen tiivistänyt hahmojen sisällön. Voit keksiä tapoja, jotka ovat kullekin hahmolle ominaisia ja helpottavat näiden erottamista toisistaan. Hahmon silmäluomi voi esimerkiksi nykiä hermostuneesti tai hän voi hyppiä jatkuvasti yhdellä jalalla.

Pidä ne lyhyinä ja nopeasti luettavina, niin voit suunnistaa pelissä luomalla niihin vain lyhyitä silmäyksiä. Pidä muistiinpanosi yhdellä paperilla. Mitä lyhyemmät ne ovat, sitä parempi.

Mistä tässä kaikessa sitten on kyse? Voin paljastaa sen verran, että tarina kertoo lapsuudesta ja lapsuusajan traumaista. Felicia tapaa ensimmäisessä kohtauksessa itseään Kertojamestariksi kutsuvan miehen. Jos päätät tulkita hänet psykologiksi, olet oikeilla jäljillä. Koko tarina on täynnä tällaista symboliikkaa. Se, paljonko symboliikka näkyy pelissä, riippuu suuresti siitä, kuinka paljon haluat vihjailla hahmoistasi.

Haltijametsä

TULEVAISUUDEN TUHANNET LÄHTEET

Undine eli kerran meressä, mutta eräänä päivänä hän ui ylävirtaan ja kohtasi Haltijakuninkaan. Hän joutui tämän kauniin äänen valtaan ja uskoi lupauksiin rakkaudesta. Siitä saakka hän on elänyt Haltijametsässä kahden sisarensa kanssa.

Undinen ruumista peittävät kimaltavat suomut. Hänen hiuksensa ovat kuin kuo-huva vesiputous, joka loiskuu pitkin hänen paljasta selkäänsä ja muodostaa suihkulähteitä. Hänen suuret rintansa ja leveät lanteensa kertovat hedelmällisyydestä, joka voisi kasvattaa siemeniä suuriksi ja elinvoimaisiksi. Jos hän ei olisi Haltijakuninkaan vanki, hänellä voisikin olla lukemattomia jälkeläisiä. Haltijakuninkaan lupaukset ikuisesta rakkaudesta osoittautuivat kuitenkin pian tyhjiksi. Todellisuudessa

hän halusi sitoa kohtalottaret itseensä vain voidakseen käyttää hyväkseen naisten ennustajantaitoja.

Undine tietää unelmansa synnyttää Haltijakuninkaan lapsi olevan utopiaa. Hän on ollut Haltijakuninkaan vanki kyllin kauan tietääkseen, ettei tähän voi luottaa. On arvoitus, miksi hän kuitenkin rakastaa tätä. Undine vihaa Haltijakuningasta, koska tämä käyttää häntä hyväkseen ja uhmaa tätä vain tunteakseen kahleiden kiristyvän ympärillään. Loppujen lopuksi hän kuitenkin aina alistuu. Aina, kun Haltijakuningas lupaa hänelle rakkautensa, Undine luopuu epäilyksistään, sillä hän haluaa kipeästi uskoa Haltijakuningasta.

Haltijakuninkaan uusin päähänpisto on ollut tulla Felician riivaamaksi. Hän tahoo tuntea tämän jokaisen askeleen mielellään jo ennen kuin nainen ottaa ne, joten Undinen ja hänen sisartensa täytyy käyttää jokainen valkeillaolonsa hetki tulevaisuuden ennustamiseen.

Tyynen kuorensa alla Undine on raivoissaan. Haltijakuningas käyttää häntä hyväkseen saadakseen vielä yhden valloituksen kokoelmaansa. Kuinka hän julkeaa? Hän tekee kuitenkin niin kuin Haltijakuningas käsklee, sillä hän pelkää tämän hirvittävää vihaa. Undine on nähnyt hänen tarpeeksi vihaisena peittävän kokonaisen mantereen tulvan alle ja peittävän sen metsäpaloilla.

Tulevaisuus on ihmeellinen asia. Nykyhetken syvästä vuoristorajärvestä virtaa monia jokia, jotka puolestaan haarautuvat yhä uudelleen ja uudelleen matkallaan kohti merta. On mahdotonta sanoa, minkä puron, lähteen tai virran Felicia valitsee. Undine voi vain arvailla.

Undine säälii Feliciaa. Hän ei haluaisi tälle samanlaista kovaa kohtaloa Haltijakuninkaan orjana kuin mikä hänen omalle kohdalleen on tullut.

Undinella on kuitenkin yksi valttikortti. Hän nimittäin tuntee Haltijakuninkaan syvimmän salaisuuden: hän ei ole todellinen, vaan syvälle Haltijametsän kaivoon alle vangitsemansa miehen maaginen heijastus. Tämä mies on Friedrich Fander Sölvsteen, ja hän on Felician isä. Kun salaisuus paljastuu, hajoaa Haltijakuninkaan valtakunta palasiksi. Haltijakuningas pelkää salaisuuden paljastumista niin, että on kironnut Undinen: jos hän paljastaisi Haltijakuninkaan salaisuuden, hän ja hänen sisarensa kuolisivat siinä silmänräpäyksessä.

Skenaarion toiseksi viimeisessä kohtauksessa Undine ja hänen sisarensa pelastavat Felician Haltijakuninkaalta uhraamalla oman henkensä. Vaikka pelinjohtajan apulaisena tiedätkin tämän jo nyt, päätyvät Undine ja hänen sisarensa ratkaisuuksensa vasta kohtauksen kuluessa.

Tukisanat: Kypsä nainen, toivoo saavansa lapsen, toivoo pääsevänsä vapaaksi, tuntee Haltijakuninkaan salaisuuden.

Kelluva Kaupunki

ODOTAMME HÄNELTÄ PALJON

Madame Magda on Pormestarinrouva maailman ihmeellisimmässä kaupungissa, Kelluvassa Kaupungissa. Kaupunki sijaitsee jättiläismäisen puun latvassa kuin ihmeellinen, loistava kultamuna. Sanotaan, että mahtavan puun voisi nähdä mistä maailman kolkasta saakka tahansa, eikä se olisi Madame Magdan mielestä lainkaan ihmeellistä.

Magda ei ole aina ollut Madame. Kerran hän oli pelkkä rouva ja pyykkäsi Yläkeran hienoston vaatteita, mutta nyt hän on miehensä ammattiyhdistysliikesuhteiden ansiosta *uusrikas*, sillä tämä valittiin pormestariksi. Sen hän kuitenkin mieluiten unohtaisi – varsinkin ollessaan *soiréeissa* hienojen rouvien luona, jolloin muistot näiden vaaleista alusvaatteista tunkevat väkisin hänen mieleensä.

Siitä on kuitenkin onneksi jo monta, monta vuotta aikaa. Pormestari Ingolf Nîm on valittu uudelleen jo kahdenkymmenen vuoden ajan. Kelluvassa Kaupungissa on harvoin ollut niin suosittua pormestaria, ja pormestari pari taistelee kynsin hampain säilyttääkseen tuon aseman.

Joskus Madame Magda ajattelee, että on kohtuuttoman raskasta yrittää jatkuvasi olla suosittu ja pitää julkisivua yllä. Hän käyttää pukeutumiseen päivittäin kolme tuntia ja joutuu nousemaan viideltä aamulla ollakseen valmiina Pormestarin rinnalla aamiaisella. Kun pormestari lähtee kaupunginvaltuuston kokouksiin, juoksee Madame Magda kukkakauppiaalta toisen luo ja huolehtii, että Raatihuoneensali puhkeaa kukkaloistoon. Lounaalla hän tapaa sisustussuunnittelijansa, kun taas Ingolf syö ammatyhdystyttävien kanssa.

Iltapäiväaudienssin kaupungintalolla he hoitavat yhdessä. Madame Magda istuu pormestarin rinnalla suuren, kiiltävän mahonkipöydän takana, jonka tahrattomuuden hän tarkistaa jokaisena iltana ennen kuin menee nukkumaan.

Friedrich Fander Sölvsteen ja hänen hurmaava pieni tyttärensä Felicia saapuivat eräänä päivänä kaupungintalolle juuri iltapäiväaudienssin aikana. Toisin kuin menneisyyden pyykkärinä ei Madame Magda ole onnistunut unohtamaan tapahtumasta mitään. Ei itse audienssia, joka kieltämättä oli unohtumaton, eikä myöskään sitä, mitä sen jälkeen seurasi. Erityisen vaikeaa, hirvittävän vaikeaa on ollut jättää taakseen asiat, jotka melkein maksoivat Pormestari Nimitte hänen työnsä, suosionsa ja suurella vaivalla hankitun kunnioituksensa.

Fander Sölvsteen oli pitkä, hontelo mies, jolla oli tummat hiukset ja paikattu puku. Päälin puolin hän ei juuri eronnut keskikerroksen väestä, ja hän puhui hermostuneella, vapisevalla äänellä. Hänessä oli kuitenkin jotain eksoottista, mikä sai hänet erottumaan joukosta. Kun hän kertoi olevansa tutkimusmatkailija toisesta maailmasta, kaikki tiesivät heti hänen puhuvan totta.

Fander Sölvsteen ei kuitenkaan ollut tullut viihdyttämään kansaa tarinoillaan kaukaisista rannoista ja oudoista kaupungeista. Hän oli tullut esittelemään pormestari-parille pienen tyttärensä, ja astui hieman kumartaen syrjään antaen huomion pienelle, punatukkaiselle tytölle. Madame Magda siristeli silmiään ja toivoi, ettei olisi turhamaisuuttaan jättänyt silmälasiaan kotiin. Näytti siltä kuin tyttö olisi kohottanut jotain pientä ja vaaleapunaista huulilleen.

Mitä suloisimmat sävelet virtasivat yhtäkkiä työstä, ja Madame Magda tajusi pienokaisen soittavan kotilonkuorta. Ja millainen ääni! Millainen sielukkuus, millainen sydämellisyys – millainen *mahdollisuus!*

Magda hypähti välittömästi ylös tuoliltaan ja käski hovimestariaan majoittamaan Felician raatihuoneen torniin. Ja nyt oli kaikkien suotava hänelle anteeksi, sillä konserttisaleja oli varattava, pamfletteja oli vietävä painoon ja huhuja levitettävä. Hän antoi pormestarin neuvotella tarkemmista yksityiskohdista, kuten heille kuuluvasta konserttilippujen myyntituoton prosentista (ei enempää kuin kolme prosenttia, ei, vähintään viisi, tuon miehen kanssa neuvottelu oli kovaa työtä, mutta entäs sitten), Friedrich Fander Sölvsteenin kanssa.

Seuraavina viikkoina Felicia soitti täysille saleille. Madame Magda otti hänet myös mukaansa yksityisiin *soiréeihin* ja kaupungin kerma oli ihastuksesta suunniltaan. Pormestari Nimitte suosio kohosi uusiin huippulukemiin. Kaikki olivat niin vaikuttuneita Pormestari-parin uusimmasta löydöstä, että he joutuivat kieltäytymään useiden vaalirahoitusta tarjonneiden teollisuusmagnaattien esittämistä illalliskutsuista.

Kuten tavallista, Madame ei jättänyt mitään sattuman varaan. Hän tiesi, että Felician oli suosionsa säilyttäväksi uudistuttava jatkuvasti. Madame palkaksi soitonopettajan, joka harjoitti tyttöä aamusta iltaan. Felicia kävi läpi seuraavan päivän ohjelmiston läpi aina ennen nukkumaanmenoa.

”Ymmärräthän, pikkuinen” Madame Magda sanoi eräänä iltana vuolaasti kyynelehtien erään erityisen hienon esiintymisen jälkeen. ”Pormestari ja minä emme koskaan saaneet lapsia. Sellaiselle ei ole ollut aikaa. Mutta pikku aarteeni, sinä olet minulle kuin oma tytär. Oikeastaan olen sitä mieltä, että sinun on tästä lähin kutsuttava minua *äidiksi*. Tee kuitenkin niin vain, kun olemme kahden, emmehän halua hämmentää isäsi ja erään toisen suhteita.”

Punaisia silmiään pyyhkiessään Madame Magda ajatteli, että hän todella tarkoitti rakastavansa tuota hyvin kasvatettua ja tottelevaista pienokaista. Ainakin niin kauan

kuin tämä täyttäisi kaikki Madamen odotukset.

Seuraavana aamuna Friedrich Fander Sölvsteen oli poissa, ja niin oli myös Felicia. Heidän jälkeensä jäi vain pieni, vaaleanpunainen kotilonkuori.

Pormestariparin pettymystä on vaikea sanoin kuvata. Heidän suloinen pikku lintunsa oli lentänyt tiehensä. He olivat varanneet peräti Lehtisalin, kaupungin kaudneimman ja ihmeellisimmän konserttisalin, ja joutuneet maksamaan käsirahan, joka vastasi koko kaupungin vuotuisia bruttotuloja. Kaupungin irvileuat nauroivat heidän selkensä takana ja kaupungin älymystö kirjoitti päivälehteen sarkastisia kronikoita. Pormestari Nim selviytyi vaaleista vain nipin napin ja vain koska hän oli onnistunut mustamaalaamaan vastustajansa sotkemalla tämän korruptiojupakkaan, johon tällä todellisuudessa ei ollut mitään osuutta. Kesti vuosia, ennekuin Kelluva Kaupunki unohti Felicia-skandaalin ja Pormestari pari saattoi lopultakin hengittää vapaasti.

Mutta Madame Magda ei koskaan toennut pettymyksestään. Siinä ei ollut kyse rahasta, vaan hänen kunnianhimostaan ja sen tyydyttämisestä, ja unelman kadottamisesta. Unelmasta tyttärestä, josta hän voisi olla aidosti ylpeä. Tyttärestä, jolla olisi kykyjä, joita hänellä itsellään ei milloinkaan ollut mahdollisuutta harjoittaa, sillä hän oli kasvanut rikkaiden rouvien pyykkivuorten keskellä.

Tukisanat: Felician täytyy tyydyttää Madamen kunnianhimo, katsoo Felician olevan hänelle velkaa.

Tuskan kuningatar

Huorakuningatar oli nuoruudessaan alabasteri-ihoinen ja villeine punaisine kiharoinen kaunis kuin itse paholainen. Siihen aikaan hän ei myöskään ollut huora, vaan kaunis tyttö keskikerroksesta, joka haaveili suuria unelmiaan prinsistä valkoisen ratsun selässä.

Alabasteri-ihoinen tyttö (villeine punaisine kiharoinen) oli myymässä hunajasydämiä, kun eräs nuori isä astui pienen tyttärensä kanssa hänen isänsä leipomoon. Mies oli Friedrich Fander Sölvsteen, ja hän etsi asuntoa kahdelle.

Alabasteri-ihoinen tyttö tiesi heti tulevansa rakastamaan tuota nuorta isää. Se johtui tavasta, jolla mies piti hattuaan: aavistuksen liian syvällä otsalla, hieman vinossa. Samalla kertaa kun mies muutti leipurin kellariin, muutti hän myös tytön sydämeen. Tyttö seisoj monena yönä peräjälkeen miehen ikkunan takana ja hänen valkea ihonsa hohti houkuttelevana kuun valossa, kunnes Friedrich tuli hänen luokseen, ja he rakastelivat kaikessa hiljaisuudessa kujalla leipomon takana.

Niin he sinetöivät rakkautensa, ja sen jälkeen Alabasteri-ihoinen tyttö ei koskaan ollut kahta askelta kauempana Friedrichistä, minne hän ikinä menikään.

Sama koski kuitenkin miehen tytärtä, Feliciaa. Alabasteri-ihoinen tyttö tuli päivä päivältä mustasukkaisemmaksi, sillä Felicia oli kuin kiila hänen ja Friedrichin välissä.

Friedrich ei ollut varoissaan, ja joutui pian lähtemään työnhakuun. Felicia odotti sillä välin kellarihuoneessa.

Huorakuningatar tiesi jo silloin kaiken haluista – myös lasten. Hän otti aseikseen lämpimät hunajakakut ja kuuman kaakaon, ja Felicia unohti isänsä kiellon avata ovi heti, kun huumaava tuoksi leijaili sisään ovenraosta. Huorakuningatar odotti suuri, musta säkki käsissään, kaappasi pikkutyön pussiin ja satoi pussinsuun tiukasti kiinni.

Huorakuningatar oli ensin ajatellut kuljettaa Felician pois koko suuresta puusta, jossa Kelluva Kaupunki sijaitti, mutta sitten hän tuli ajatelleeksi voivansa myös ansaita hieman rahaa, ja lähti kohti Alisen maailman niljakkainta majataloa. Siellä hän tapasi Lastenviejän, joka maksoi mieluusti hyvät rahat pikku neitsyistä. Hän vei Felician huoneeseensa ja Huorakuningatar käytti sillä aikaa ansaitsemansa kolikot isoon kannullisen viinaa, sillä olihan sellaista kauppaa juhlittava.

Vai oliko se pikemminkin tarkoitettu turruttamaan Friedrichin reaktion pelkoa?

Mutta sitten maailma pysähtyi. Lastenviejän kauheasta kamarista kantautuikin mitä kaunein ja ihmeellisin melodia, ja sävelet toivat kyyneleet jopa kovaksikeitetyn majatalonpitäjän silmiin tämän seistessä syljeksimässä lasiinsa.

Samassa Friedrich Fander Sölvsteen syöksyi sisään. Hän oli kuullut melodian, ja se oli johdattanut hänet Felician luo. Hän potkaisu yhdellä liikkeellä Lastenviejän oven sisään ja kaappasi pienen tyttärensä kainaloonsa. Ennen kuin hän lähti kapakasta tyttö mukanaan, sähähti hän Huorakuningattarelle, että tämä kuulisi vielä hänestä.

Ja niin hän kuulikin. Muutamaa päivää myöhemmin Friedrich Fander Sölvsteen oli jo Kelluvan Kaupungin mahtimiehiä, sillä Feliciasta oli tullut kuuluisa ja hän piti konsertteja rikkaille. Friedrich haastoi leipurimestarin oikeuteen ja nylki koko tämän omaisuuden, ja Huorakuningatar karkotettiin ikuisiksi ajoiksi Aliseen maailmaan, jossa hänen oli myytävä itseään ruoasta ja viinasta. Hänen valkea alabasteri-ihonsa muuttui rypyiseksi ja vahamaisen kalpeaksi ja hänen hiuksensa putosivat paksuina tukkoina niin, että hän joutui käyttämään peruukkia.

Syvällä hänen epätoivoisessa sielussaan paloi yhä ajatus puiden lehtien lomasta paistavasta auringosta ja sinisestä taivaasta. Jospa hän vain löytäisi keino saada jalansa yläluokan oven väliin. Jos vain...

Hän odotti pitkään, että rakas Friedrich antaisi anteeksi ja palaisi takaisin. Alussa hän toivoi rakkautta, sitten sääliä ja lopuksi rahaa, sillä yhdeksän kuukautta myöhemmin hän synnytti pienen räpäpään, joka varmasti oli Friedrichin. Mutta mies oli lähtenyt kaupungista Felician kanssa, eikä kukaan tiennyt, minne.

Tukisanat: Epäsuosiossa, paha, rakasti Friedrichiä, myi Felician Lastenviejälle, halua rahaa.

Rumabussi

SUOSION HINTA

Neiti Adelinde Rabarbu on opettajatar. Hän on sitä somaa ja nuorekasta lajia, joka aina kulkee silkkisukissa ja nipin napin polvet peittävässä hameissa. ”Lapsukaiset rakastavat minua”, sanoo hän mielellään. Ja tottahan se onkin. Kaikki kauniit, suositut lapset, joita hän palkitsee makeisilla ja hyvillä arvosanoilla, rakastavat häntä.

Mutta kaikki tyhmät, rumat ja kelvottomat lapset pelkäävät Neiti Rabarbua. Hän nimittäin nauraa, kun kauniit lapset nauravat. Hän lyö, kun kauniit lapset lyövät. Neiti Rabarbu asettuu aina vahvojen puolelle.

Neidillä on aina pieni pussillinen aivan erityisiä makeisia pikku käsilaukussaan. Makeiset ovat maagisia ja muuttavat jopa kaikkein hyväntahtoisimman ja myötätuntoisimmankin ihmisen neidin pilkallisesti nauravaksi kumppaniksi.

Neiti Rabarbu matkustaa jokaisena torstaina Rumabussilla Kaupunkiin Joen Äärellä tavataksaan vanhaa isäänsä.

Tukisanat: Pinnallinen, valtaa rakastava, mielitelevä, paha.

Liejuoja

KELVOTON MIES

Liejuojalla nököttää vanha, ränsistynyt tönö. Niin, paremmin sitä ei voi kuvailla. Emäntä ei todellakaan olisi uskonut päätyvänsä sellaiseen: tölöihin seuranaan kelvoton mies, jolla ei ole kunnianhimoa sen enempää kuin hiuksiakaan, mutta kalvakka rasvainen vararengas vyötäröllään kylläkin.

Emännän nuoruudessa kaikki oli näyttänyt niin valoisalta. Hän oli hoikka kuin kaisla ja hänellä oli pitkä, vaalea tukka, joka liehui tuudessa. Hänen naurunsa solisi kielellä kuin pianon koskettimilta: hihihih. Häneen miehensä oli komea ja voimakas ja ratsasti hurjalla oriilla, jota vain hän itse kykeni hallitsemaan.

Nyt hän on väsynyt ja kulunut, kädet ovat punaiset ja nahattomat, ja hiusten väri tuo mieleen kärventyneen maksapasteijan. Orista on tullut vanha kaakki, jota on lahjottava porkkanoilla.

Emäntä on ennen kaikkea pettynyt. Hän ei koskaan tullut – hän, jonka piti va-

pauttaa Emäntä, levittää tämän siivet, hioa tämän hiomaton timantti.

Kerran tosin näytti siltä kuin Emännän kohtalo olisi ollut saamassa uuden käänteen. Silloin hän vielä oli nuori ja hyvännäköinen, vaikka avioliiton tuottama pettymys olikin jo jättänyt jälkensä. Silloin kävi niin, että tutkimusmatkailija nousi bussista Leijuojalla.

Friedrich Fander Sölvsteenä ei voinut kutsua prinssiksi valkean ratsun selässä. Mutta erikoinen hän oli. Hän oli matkustellut ja kertoi toisesta maailmasta, jota hän kutsui todellisuudeksi. Hän teki uteliaana kysymyksiä ja oli kiinnostunut Emännästä. Hän oli tervetullutta vaihtelua arkeen ja sai Emännän tuntemaan olevansa taas elossa.

Kun Friedrich Fander Sölvsteen pyysi yösijaa, Emäntä kujersi ”Tottakai”, vaikka Isäntä kyräilikin pahasti, ja Friedrichin mentyä vuoteeseen Emäntä luikerteli perässä tämän peiton alla toivoen, että mies ottaisi hänet mukaansa. Seuraavana aamuna mies oli kuitenkin lähtenyt suureen Kaupunkiin Joen Äärellä.

Isännän ei ollut koskaan tarkoitus saada tietää, että Emäntä oli pettänyt tätä. Emäntä tuli kuitenkin valitettavasti puhuneeksi sivu suunsa erään riidan aikana. Hän joutui tilanteen viemäksi ja koki suurta tyydytystä nähdessään Isännän kasvojen muuttuvan järkytyksestä veltoksi hänen tunnustaessaan olleensa tälle uskonon. Sen jälkeen heidän avioliittonsa muuttui kuitenkin vielä kestävämmäksi. Ennen avautumistaan Emäntä oli voinut aiheuttaa Isännälle huonon omantunnon kertomalla, kuinka surkea puoliso tämä oli, mutta nyt Isäntä syyllistikin hänet ja ryhtyi itse marttyyriksi.

Vuodet kuluivat, ja riitely jatkui loputtomiin, ja nyt elämässä ei enää ole mitään muuta. Riitely alkaa aikaisin aamulla ja jatkuu myöhäiseen iltaan. Jossain vaiheessa Emäntä lakkasi nukkumasta, syömästä, tekemästä työtä ja kaikkea muuta, mitä hän ennen oli tehnyt. Nyt kaikki on vain Suurta Riitaa.

Mistä he riitelevät? Pikkuasioista, ajatukset niiden takana saavat heidät raivon valtaan.

Kun Isäntä ei tiskaa, se johtuu hänen laiskuudestaan, jonka vuoksi Emäntä saa tehdä kaiken yksin.

Se, etteivät he koskaan harrasta seksiä, johtuu siitä, ettei Emäntä syty tyyppistä, joka ajattelee vain omia tarpeitaan ja luulee voivansa vaatia Emännältä intohimoa sen sijaan, että ansaitsisi sen.

Se, ettei Isäntä koskaan siivoa jälkiään, johtuu siitä, ettei hän ota Emäntää vakavasti, ja että hän on välinpitämätön sitä kohtaan, että siisteys on Emännälle tärkeää.

Se, että Emäntä piikkittelee Isäntää, johtuu siitä, ettei tämä tienaa tarpeeksi ja on kunnianhimoton eikä pidä sanaansa, sillä hän lupasi kerran Emännälle kaikkein parasta, ja se oli selvästikin tyhjä lupaus. Eikä mies, joka ei pysty pitämään vaimoaan kurissa, mikään oikea mies olekaan.

Se, ettei lapsista ole kuulunut pihahdustakaan sen jälkeen kun he joitain vuosia siten katosivat, johtuu siitä, että he häpeävät kelvotonta isäänsä, joka on vetänyt heidät kurjuuteen.

Se, ettei isäntä ole korjannut kynnystä, vaihtanut palaneita lamppuja ja hoitanut kylpyhuoneen vesijohtoa, johtuu siitä, ettei hän saa aikaiseksi yhtään mitään vaikka nämä ovat sellaisia asioita, jotka pitää osata, ja Isäntä on aivan mahdoton, ja Emäntä joutuu olemaan perheen mies.

Syvällä sisimmässään, paikassa johon Emäntä ei suurin surminkaan tahdo vilkais- ta, hän tietää, keneen hän todellisuudessa on pettänyt.

On epäselvää, milloin hirviö muutti taloon. Eräänä päivänä Emäntä huomasi yhtäkkiä mustan varjon näkökenttensä reunassa. Kun hän käänsi päätänsä, se oli kadonnut, joten Emäntä unohti koko asian. Seuraavana päivänä varjo näkyi taas samassa paikassa, ja se muuttui vähitellen yhä selkeämmäksi, ja lopulta aineelliseksi, kuin valtavaksi tappajaetanaksi. Nykyään se on valtavan suuri, ja sillä on lukemattomia ällöttäviä silmiä ja lonkeroita. Onneksi se pysyttelee yleensä lattian alla, mutta Emännän mielestä on kaiken huippu, ettei Isäntä ole hoitanut asiaa ja häätänyt hirviötä menemään. Ei hyvänen aika, ei kai sekun ole Emännän tehtävä!

Tukisanat: Pettynyt itseensä, elämään ja mieheensä. Elättää hirviötä lattian alla.

Kaupunki Joen Äärellä

LOPPU, KIELLETTY

Santarmitar Bidelius siristää silmiään ja tähyilee sumun sekaan. Hän naputtaa suukapulaa rytmikkäästi reittäen vasten samalla kun keinuu edestakaisin kantapäidensä varassa. Mahdollinen samanaikaisuus hänen soinnuttoman viheltelynsä ja raudoitettujen saappaiden kilahtelun välillä on puhdas sattuma – Bideliusta ei voi sanoa musikaaliseksi.

Hän ei kuitenkaan ole aivan lahjaton. Ehei! Toisin kuin työtoverinsa, santarmi Boris, hän osaa ulkoa koko Kaupungissa Joen Äärellä voimassa olevan lakikokoelman. Se on paljon se, sillä kaupungissa on paljon kiellettyjä asioita, kuten katujen roskaaminen, jalkakäytävillä pyöräily, nurmikoilla käveleminen, tien yli meneminen ympärilleen katsomatta ja rauhan ja järjestyksen häiritseminen.

Erityisesti kaikenlainen lapsellisuus ja lapset kaiken kaikkiaan ovat kiellettyjä, ja lapsia kaupunkiin tuovat ja näiden kanssa seurustelevat henkilöt viedään oikeuden eteen. Heti.

Tukisanat: Rakastaa pidättämistä. Lapset ja lapsellinen käytös ovat kiellettyjä.

Joku on aina syyllinen

Syyttäjä on aneeminen nainen, jonka tiukkahuulinen suu napsahtelee kiinni kesken lauseiden aivan kuin hän yrittäisi purra palasia sanoista. Hän näyttää valkeaksi puuteroidun peruukkinsa alla väsyneeltä, aivan kuin olisi joutunut pettymään kerta toisensa jälkeen.

Hänen työnsä on syyttää, ja hän tekee työnsä tehokkaasti. Hänen äänensä on aina täynnä moitetta, ja lauseita välimerkittävät syvät huokaukset ja pään pudistukset. Voisi luulla, että hän ottaa jokaisen Kaupungissa Joen Äärellä tapahtuneen lainrikkomuksen henkilökohtaisesti. Hänen argumenttinsa eivät liity vain itse rikkomukseen, vaan käsittelevät myös syytetyyn henkilökohtaista käytöstä – ”Aina sinä unohtelet tavaroitasi” tai ”Milloin viimeksi pesit sukkasi? Olet saastainen”, ”Tiedätkö, mitä kello on” ja niin edelleen.

Syyttäjä ei tunne kunnioitusta. Hän on varma, etteivät hänen syyttämänsä henkilöt ymmärrä mistään mitään ja että on hänen tehtävänsä huomauttaa asioista. Omalta kieroutuneella tavallaan hän uskoo auttavansa heitä.

Tukisanat: Syyttää, henkilökohtaisuuksiin menevä, kohtuuton, loukkaava.